

Bilder med eget medvetande

The Lost Image

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm
25. februari - 2. april 2016

Av Katia Miroff

Omid Delafrouz, *Under spöktimmen* (detalj), 2014–2016.

Omid Delafrouz gör digitala printar i stort format som för tankarna till tecknade serier med detaljerade bilder. Ändå är det inte frestande att tala om Pop, ironi eller andra välanvända begrepp. Delafrouz utställning på Andréhn-Schiptjenko i Stockholm visar barn eller unga människor i vardagliga miljöer. Alla gestalter verkar sitta tysta, upptagna av någon inåtvänd aktivitet. Dramatiken i scenerna är utan höjdpunkter, istället finns där ett lakoniskt, jämngrått djup.

Delafrouz är utbildad vid Malmö konsthögskola och Valand i Göteborg på 00-talet, och hans bilder är fyllda av det som är typiskt för oss som växte upp under 80- och 90-talen. De visar sådant man känner igen – men också sådant som ofta används för att illustrera vår generation. Teckningarna är ströslade med mer eller mindre tydliga referenser. I en bild sitter två barn bredvid varandra med varsin plastfigur framför sig. Hennes är en Barbiedocka, hans är en actionfigur (som de kallades).

Omid Delafrouz, *Men där det räddande växer*, 2014–2016.

Böckerna är med överallt: *Barna Hedenhös*, *Barnens lexikon*, *Den oändliga historien*. Barnkulturen följer med upp i åldrarna, och blandas med mer sexualiserad populärkultur. Det största verket i utställningen, *Josefs sömn*, visar en ung man i keps som sitter i en soffa med en ölburk i handen. I loftsängen ovanför ligger en tjej i trosor och sover. Det är en trång, stökig lägenhet, med en askkopp på tv:n och en tröja med Pacman-tryck på en stol. Här finns MAD-tidningar och Disneyfilmer, liksom en bild av en naken kvinna på väggen.

Detaljer i rummets inredning fungerar som mindre direkta, men ändå effektiva referenser till en förgången tid, en viss stämning. Jag känner igen en byrå, och har minnen kopplade till att persiennen hänger just på det sättet. Delafrouz bilder fungerar i det avseendet som fotografier, men de har en koncentration som gör dem mer intensiva.

Personerna är omgärdade av kulturen, sin tid, och det som håller dem där är bilderna och bilderna av bilderna, som äter sig in i medvetandet trots att de från början är för tillrättalagda för att säga något överhuvudtaget. De blir i efterhand illustrationer av tidsandan, som förpackningarna och reklamen. Men hos Delafrouz blir vi uppmärksammade på det ytliga i tanken om det tidstypiska. Referenserna påminner om att bilden här, eller livet då, inte är likställda med rekvisitan, med det typiska.

Här finns en avsedd nihilism som skiljer sig från det nihilistiska resultatet av känslöyttringar och nostalgiska verklighetsskildringar i mer säljande kultur. Delafrouz bilder erbjuder en nollpunkt som gör motstånd mot mängden bilder. De lyckas faktiskt vara en annan slags bild, men att förklara hur skulle kräva precis den typ av skildring eller förklaring som de gör upp med. De har en tyst intensitet där minnena, rekvisitan och de färdiga formerna mals ner. Det blir ett slags hyperbilder, som om de själva hade ett medvetande.

Omid Delafrouz, *The Lost Image* (installationsvy), Galleri Andréhn-Schiptjenko.